

 dereta

Biblioteka
SAVREMENA SRPSKA KNJIŽEVNOST

Urednik
Zoran Bognar

Ilustracije
Biljana Willimon

Copyright © Biljana Willimon, 2022
Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2022

WILLIMON

MOJ ŽIVOT S BEGBEDEOM

Beograd
2022
DERETA

Za Alex, Dunju, Zoju, Kloe, Laru i Unu

Frederiku Begbedeu.

Sanjala sam tebe jedne hladne zime.
Kad još nisam znala tvoje pravo ime.
Sad si sa mnom, ponosim se time.
Ne zameri babi, sve je to zbog rime.

Ja.

*Intelektualac kaže jednostavnu stvar na komplikovan način,
umetnik kaže komplikovanu stvar na jednostavan način.*

Čarls Bukovski

ZIMA (HIVER)

Stvarnost je stvarnija ako joj dodaš nestvarnog.

Mika Antić

Ponedjeljak.

Prvi put sam te ugledala u knjižari „Bookastore“, u Ulici cara Lazara. Bio si složen na jednoj polici i možda te ne bih ni primetila među brojnim piscima, da nisi uzviknuo: „*U POMOĆ, MOLIM ZA OPROŠTAJ!*“ Bacila sam pogled – na beloj rikni, crvenim slovima pisalo je – FREDERIK BEBEDE! Zamantalo mi se u glavi. Korona!, prepala sam se. Na sreću, u pitanju nije bio aktuelni virus, već reakcija na neočekivanu ljubav. Svim svojim čulima osetila sam tog trenutka da se tebi i meni nešto dešava, pa sam ti na neviđeno i ne znajući kako izgledaš – sve oprostila.

I pozvala sam te da pođeš sa mnom u Gepratovu, da ti pokažem svoju gajbu i sliku koju sam upravo završila. Rekao si da se bojiš. A šta je tek ja trebalo da kažem? Izvukla sam te iz police i na tvojoj zadnjoj korici na brzaka sam pročitala recenziju. Bio si sakriven iza svog avatara Oktava Paranga. Pravio si satiru o novoj Rusiji i pisao si

WILLIMON

roman o novoj ideologiji lepote i mladosti. Ništa nisam razumela, pa sam se i ja zaklonila iza svog avatara. „Alisa, ja sam Alisa i živim u Zemlji čuda“, rekla sam ti uzbuđeno i poželela sam da te imam. Odmah. Kupila sam te za 699 *DINARA*. U stvari, sedamsto, jer mi je prodavačica ostala dužna jedan dinar.

„Nisi bio skup“, rekla sam ti dok smo se spuštali Ulicom carice Milice prema Zelenom vencu. Nisi ništa rekao. „Kupila sam te, sad si moj“, uzviknula sam pobedonosno. „Hoćeš li da budeš čovek mog života?“, upitala sam te. Odgovora nije bilo.

Možda si mislio da se igram, a ja, u stvari, nikada u životu nisam bila tako ozbiljna. Uostalom, zašto bih trošila poslednju kintu iz novčanika na nekoga ko mi se ne dopada? A ti si mi se baš dopao – na prvi pogled. I na drugi. I na treći, četvrti, peti. Usput sam te izlistala na brzaka, od korice do korice. I zaključila sam – ovo sa tobom može da preraste u ozbiljnu ljubavnu priču. Još ako si zgodan koliko si talentovan i opičen, može biti fatalno – za oboje.

Pokazala sam ti živopisnu pijacu na Zelenjaku, kakvih kod tebe u Parizu nema. Kupila sam nam dinju, njeguški pršut i crni integralni hleb, tek izišo iz rerne. „Ti, znači, ipak nećeš biti čovek mog života?“, bila sam uporna – da čujem SUPROTNO. Opet mi nisi odgovorio.

Lominom ulicom, potom Balkanskom, stigli smo do dna Gepratove. I dalje si ćutao. O čemu li si razmišljao? Da nisi

ugledao onaj grozni spomenik Stefanu Nemanji na Savskom trgu, nedaleko odavde, pa si zato zanemeo? Srušiću ga, ne brini, čim dođem na vlast. Imam nameru da se kandidujem na narednim izborima, samo zbog tog odvratnog spomenika. Da li mi se čini, ili pominješ Beograd na vodi? I on se vidi iz moje ulice!

„Belgrade Waterfront“, čujem kako šapućeš drhteći. „Ne boj se“, kažem ti. „Taj Belgrejd će da se uruši sam od sebe, jer je skarabudžen na brzaka“, objašnjavam ti i nastavljam. „Uz to, tužiću Arape i Vučića zato što su mi maznuli inicijale – BW. Više se nigde ne potpisujem skraćeno. Sramota me od početnih slova svog rođenog imena i prezimena“, pokušavam da ti pojasnim svoj problem, koji je postao međunarodni.

„Otkud sad BW, zar mi u knjižari nisi rekla da se zoveš Alisa?“, pitaš me. „Koliko si ti Oktav, toliko sam i ja Alisa“, kažem ti, ne objašnjavajući dalje. Najzad ti se lice ozarilo, a meni je laknulo – da se ne foliramo već na početku.

Ima vremena za to...

Sećam se naše prve večere, sedeli smo u obližnjem „Monjumentu“. „Ovo je 'Café de Flore' na Sen Žermenu“, rekla sam ti, znajući da je to tvoj omiljeni kafe u Parizu. „Četrdeset pet godina ranije, za stolom do nas su Simon de Bovoar i Žan Pol Sartr“, kazao si u stilu Bretona. „Dvadesetak godina kasnije od tih četrdeset pet ranije,

tamo u uglu su tvoji prijatelji Ameli Notomb i Mišel Uelbek“, nastavila sam i ja, glumeći Bodlera.

NAS DVOJE NI TE VEČERI, NI SVIH KASNIJIH, A NI SVIH RANIJIH OD TIH KASNIJIH DANA I NOĆI – NISMO BILI SAMI.

Utorak.

Budimo se oko podneva. Ležiš pokraj mene u mom „francuskom“ krevetu, koji nema nikakve veze sa zemljom u kojoj si rođen. Tako se kaže zato što sve što je raskošno i lepo podseća na tvoju Francusku. I najзад, pravi pravcati Francuz u mom „francuzu“, razmišljam dok na radiju peva tvoj zemljak Kristof Mae. Znači, ne jedan, već dva Francuza i ja. „Voliš li u trojku?“, pitam te. Ne kažeš ništa. Znači, voliš. Ovde kod nas, ćutanje je znak odobravanja.

Mazim te pogledom. Visok, vitak, poluduga, blago kovrdžava smeđa kosa – to mi se dopada. Brkovi i brada – to ne volim, ali tebi baš pristaje. Plave oči – otkidam! Najčešće podignuta desna obrva, a spuštена leva – bezobrazno, baš bezobrazno, to me pali. Pokušavam da sa svojih preostalih par dlaka na obrvama izvedem isto, ali ne uspevam. Na fotkama se uglavnom pućiš, duriš, iščuđavaš, plaziš... Hvatam sebe kako vlažim na tebe, i onda – fljas!!! U tvom naručju vidim mladu i bezobrazno lepu Laru Mišeli, tvoju sadašnju ženu, pa shvatam surovost svoje starosti.

Iz ugla bivše lepotice i nekadašnje zavodnice, ne preostaje mi ništa drugo sem da te gledam. I da maštam. Osećam se kao voajer koji krišom viri u tvoj život. Da li je to nepristojno, pitam se, kao što Šerbedžija pita svoju Ines. Jeste, znam da jeste. Oprosti. I ne zameri ovoj babi, još uvek željnoj ljubavi i strasti.

A bila sam i ja mlada. I bila sam lepa. Bezobrazna. Luda. Barem koliko ti.

Aaaaa, ko si ti, u stvari? Jesi li zaista Frederik Begbede, jedan od najpopularnijih i najprovokativnijih francuskih savremenih pisaca, kojeg sam juče kupila za 699 DINARA, u stvari, sedamsto? Ili si Oktav Parango, copywriter, francuski lovac na talente, koji luta Rusijom, tragajući za najlepšom devojkom na svetu?

Umesto odgovora, kažeš mi: *„Kada sam napunio četrdeset godina, potpuno sam poludeo. Pre toga sam se, kao i svi drugi, samo pretvarao da sam normalan.“* „Bože, kako bi bilo dosadno da smo normalni“, priznajem ti da ni ja nisam baš u vinklu i ustajem da nam serviram doručak. „Vreme je za ručak“, zanovetaš iz kreveta, a meni je svejedno koji je obrok. Bitno je da ga delim s tobom.

Tebi u čast pravim nam francuske prženice, koje punim sirom i šunkom. Dodajem i tri crvene paprike, jedan paradajz, dva jajeta, malo mleka i pola kašičice soli. Prvi put sam to probala u tvom Parizu, u restoranu „Boutary“,

WILLIMON

pre nekoliko godina. „Čujem da je ovaj restoran nedavno nagrađen 'Mišlenovom' zvezdicom“, kažem ti. „Blablabla“, čujem umesto odgovora, što bi u prevodu na srpski trebalo da bude pitanje: Možeš li da umukneš? „Mogu“, kažem ti. „Blablablablablabla“, nastavljaš da blablaćeš cinično.

Zaključujem kako se prema svim ženama ophodiš na isti način – KAD OSETIŠ DA SE ZALJUBLJUJEŠ. Braniš se ironijom. Nije valjda da si odlepio i ti na mene!? Ovo sa „blabla“ liči mi na početak tvoje veze s lepom Tanjom u onom ruskom fensi restoranu u Nižnjem Novgorodu. Da li da iskoristim trenutak i da ti, poput nje, kažem kako želim da ti *sisam prste kao da su lilihip*? A ti – da pitaš mene ono što si pitao nju – *zašto se ne bavim manekenstvom*. Pa da mi potom NAMERNO kažeš kako sam *prestara sa dvadeset*... Ups!!! SEDAMDESET I KUSUR godina!!!

Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaooooo!

KAAAAGO TO BOLI...

Naredna tri sata provodimo ćuteći. Mene jebu moje godine, tebe ko zna šta. Možda i tebe karaju te moje godine!? Noćas, dok si spavao, na Vikipediji sam saznala da u septembru puniš pedeset sedam... Šta li ja radim s tobom, pitam se. U stvari, ti sa mnom? Za koji kurac će ti neka babetina kad možeš da imaš klinke? Babe nisu ni za šta sem da čuvaju slatke unuke i da kuvaju odvratne potaže.

Dok ti meditiraš, meni naviru misli, sve crnja od crnje. Milion puta zaredom na Jutjubu puštam Džonija Holideja i pesmu *Que je t'aime*. Da li je to moja poruka tebi da te volim? Možda... Ma – da!

DA, DA, DA – to je poruka za tebe!

JA TE ZAISTA VOLIM. Kad ostariš, izgubiš kompas, zaključujem s olakšanjem. Superiška! Izjaviću ti ljubav preko Džonija! Ponašaću se kao da je to normalno. I kako petnaest godina gore-dole nije bitno. Uostalom, možda počneš da se ložiš na matorke, nikad se ne zna. Znam da si od tate nasledio da je mlađe – slađe, ali ne mora da znači. Jebeš genetiku po očevoj liniji! Promeni to. Uzmi „Fajzerovu“ vakcinu protiv korone sa onim RNK i iskoriguj svoj DNK. Nikad nije kasno.

*„... Pošto je nebo roze, ili je neka nuklearna centrala eksplodirala u blizini, ili je vreme za večeru“, kažeš najednom. „Krško, Krško, to nam je najbliže!“, vičem u panici i jurim po gajbi, ne znajući da li je u ovom slučaju bezbednije napolju ili unutra. Zašto ne zatvoriše to jebeno Krško nakon nedavnog zemljotresa u Hrvatskoj, kad je Ursula Lakner, sekretarka za ekologiju Štajerske, kumila i moli-la Slovence da to učine?, pitam se. „Zar nam Černobilj i Fukušima nisu bile dovoljne opomene“, vičem glasno, da nadjačam zvuk pesme *Cadeau*, koju na radiju peva Mari Lafore. Ti me gledaš zabezegnuto i kažeš mi: „Ok, popij to piće i opali mi French kiss.“*

Uffff!!! Pade mi kamen sa srca, nije eksplodirala elektrana! Znači, zalazi sunce, zato je nebo roze. U pravu si, vreme je za večeru. Za klopu ću nešto da zbućkam, ali... Da li si zaista želeo da ti opalim taj *French kiss*? Jesi. Sigurno jesi. „Dođi, da te baka coki jezikom“, kažem ti. „*Bla*“, čujem iz kupatila. Pa opet: „*Bla, bla.*“ Nije valjda da si povratio!?

„Trenutno nisam u vezi. Ovakva prilika ti se neće ukazati dvaput u životu“ – rekao si Tanji u Nižnjem Novgorodu, kad si želeo da te poljubi, a ona nije htela.

Računaj da sam to sada rekla – ja tebi.

Sreda.

Dan započinjemo večerom u restoranu „Le Prince Racine“. Nalazi se u Ulici Monsieur le Prince, u kojoj si kao dete stanovao s roditeljima i starijim bratom. Trenutno je ovaj restoran zatvoren zbog pandemije, što iz vizure Beograda i Gepratove i nije tako bitno. Bitno je da smo nas dvoje sada tamo i da smo poručili piće i klopu. Mljac, mljac, mljac – pojeli smo tatar biftek. Klo, klo, klo – uzeli smo po nekoliko gutljaja šardonea. I vraćamo se zajedno u prošlost.

U TVOJU PROŠLOST.

„Ali, kako da pobegnem u sećanje ako sećanja nema?“, pitaš me. Umesto glasnog odgovora, šapućem ti: „Getari, Getari...“ Pa ponavljam sve glasnije, u ritmu muzike sa tevea: „Geetaari, Getaaari, Geeetaariiiii...“

Razvlačiš usne u osmeh, opuštaš zgrčene ruke i zatvaraš oči. Pročitala sam te. Skroz sam te pročitala u tvom *FRANCUSKOM ROMANU*, koji si sa svim svojim knjigama, onog dana kad sam te kupila u „Booki“, doneo kod mene. „Getari je tvoje jedino sećanje na detinjstvo, tvoja *Obećana zemlja*, tvoj *Neverlend*, tvoja *Atlantida*“, preslišavam se glasno, a ti i dalje žmuriš. Tvrdo lice ti dobija mekoću, kapci ti igraju kao da ispod njih titra more u Getariju. U tom malenom mestu sa samo hiljadu stanovnika, u jugozapadnoj Francuskoj, bio si po preporuci lekara na oporavku, kao sedmogodišnji dečak. Tada si još uvek bio *čist i nepovređen*.

ŠTA LI TI SE POSLE DESILO, PA SI POČEO DA ŠMRČEŠ?

Setila sam se!

Gospođa Ratel! Slikarka! Moja koleginica!!! Garant te ona sjebala kad si kao dečak od devet godina morao da joj poziraš. Služila te bajatim keksićima i izvetrelom koka-kolom. Uz to, morao si mirno satima da sediš na njenom tvrdom i neudobnom tabureu i da piljiš u njeno izbornono i tužno lice. „U mom sećanju ona predstavlja spoj duha i veštice, kao *Norma Bejts iz Psiha*“, kažeš mi, kao da mi čitaš misli.

WILLIMON

Jadan ti, pa kako da se ne odaš porocima kad ti se u sećanje ureže neka odvratna babetina koja te muštra u ime viših ciljeva – svoje umetnosti u vidu tvog portreta. Fuj! Da se to događa danas, mogao bi mirno da je prijaviš socijalnim radnicima i da dobiješ odštetu za duševnu bol koju ti je ta baba nanela. Ovako, šta ti je drugo preostalo nego kokain – da skokaš babu u svojim mislima, barem na koji sat. Sad te razumem. Sad te stvarno razumem. Na tvom mestu i ja bih se nadrogirala! Ne bih ušmrkala samo jednu crtu sa haube onog crnog krajslera, kao ti čuvenog 28. januara 2008, kad su te ćorkirali. Ušmrkala bih ceo krajsler sa sve točkovima i ratkapnama – samo da zaboravim traumu iz detinjstva u vidu te babe od koje bi se i Hičkok prepao.

„Nego, da te kojim slučajem ne podsećam na tu babetinu, pošto me još uvek nisi častio francuskim poljupcem, a pričaju ženske da to radiš maestralno?“, pitam te oprezno. „*Bla*“, kažeš mi pobedničkim tonom, a ja ti postavljam poslednje pitanje, kao Jovan Memedović u teve kvizu *Potera*: „Da li je to tvoj konačni odgovor?“ „*Bla-blabla*“, potvrđuješ mi samouvereno. Aaaa, bolje da nisi. Najednom dobijam želju da te naslikam – kao gđa Ratel!

Dragi moj Frederiče, sedi na ovaj moj očvontani tabure, posluži se buđavim keksićima i bajatom kokiškom, budi miran i gledaj pravo u mene...

BAU, BAAAUUUUUU!!!

Četvrtak.

Tvoje „Blablabla“ odzvanja mi u ušima. U prevodu na srpski, to znači – odjebi! Pokušavam da zaboravim, kao što si ti pokušavao da zaboraviš izvesnu Kler kad te otkačila. Cmizdrio si na ramenu svog drugara Žan-Marija Perijea, pa sam ti se divila što imaš muda da javno pustiš suzu. Ali, ne lezi vraže. U sredu si hteo da se kolješ zbog nje, a već u nedelju, na ručku kod Ane d’Ornano, gradonačelnice Dovila, Kler je bila tvoja bivša, a Penelopa tvoja buduća. Isti si kao svi muškarci – ROMANTIČNI EGOISTA, pomislila sam. Aaaa, možda ti i nisi tako loš? Možda su krive muve koje su kod Ane služili s dinjom, a tebi zapala neka cece muva, sletela pravo iz Sahare ili Kalahari pustinje, pa te nepravedno optužujem. „Blabla“, kažeš opet – kao da mi čitaš misli.

Odlučujem, zato, da danas odemo u „Brive-la-Gaillarde“. Tamo si se ložio na čuvenu književnicu Ameli Notomb, pričajući joj nešto sa ustima punim guščije džigerice. Ti nećeš biti Oktav Parango, bićeš Oskar Difren. Ni ja neću biti Alisa. A neću biti ni Ameli, ni Penelopa, ni Kler... Biću Frasoaz, nju si poslednju voleo u ovom romanu. „Ta ženska te šutnula“, kažem ti. „Nije me šutnula, nego ispraznila“, ispravljajući me. „U čemu je razlika, keve ti?“, pitam te i razmišljam kako da odglumim tu mladu zgodnu ribu na koju si se ložio. Kad bih uspela da „skinem“ svoje godine, možda bi prestao da blablaćeš. Čutiš. A ja razmišljam – ma,

WILLIMON

jebo „Brive-la-Gaillarde“. Jebo ove tvoje mlade drndulje. Idemo negde drugde...

Dragi moj Oktave, mili moj Oskare, voljeni moj Frederiče, ili kako se već zoveš, naša ljubavna priča još nije počela. Želim u startu da ti objasnim. Ja sam bakuta koja živi u mašti, a sve tvoje ženske bile su mlade, lepe, i živele su u stvarnosti. U tvojoj stvarnosti. A kad nisu bile izrazito lepe, kao Ameli Notomb... „*Nije tako ružna*“, čitaš mi misli i nastavljaš da opisuješ slavnu belgijsku književnicu, diveći se njenim sivozelenim očima i belim šakama s dugim finim prstima... Nije mi prijatno kad preda mnom verbalno drkaš na nju, al' ćutim. Njen prvi roman, *Higijena ubice*, ledi mi krv u žilama, otkud znam iza kog ćoška može Ameli da me sačeka!? Još kad uzmem u obzir da je dugo živela u Japanu i Kini, sigurno savršeno vlada istočnjačkim borilačkim veštinama, kojima nisam vična. Bolje je da ćutim. Pljuvaću samo anonimne fufe poput Penelope i Kler, koje me podsećaju na ove naše domaće kurve iz picinog parka. A kad su u pitanju slavne ličnosti kao Ameli Notomb, pretvaraću se da se slažem s tobom. Kradem ti reči iz tog romana, pa kažem da Ameli liči na Kristinu Riči. „*Znam*“, kažeš ti meni ono što je rekla – ona tebi. I ti kradeš, razmišljam. A pošto ne znaš šta sam pomislila, počinješ novu temu.

Pričaš mi kako te u restoranu „Petrossian“ izvesna kurvetina Linda pitala da joj budeš *gejm-boj*. A ti si joj ponudio,

ni manje ni više, već svoj – *džojstik*! Jadan tvoj *džojstik*, ko zna ko se sve igrao s njim! Na šta li taj tvoj *džojstik* liči posle toliko akanja? Možda je bolje da ga preda mnom ne vadiš iz gaća. Ako u nekom ludilu poželiš da me kre-sneš, nemoj to da radiš *džojstikom*, bolje prstima.

Ostajem uskraćena za tvoj komentar, jer sam pitanja i sugestije izgovorila u sebi.

Umesto u „Brive-la-Gaillarde“, ulazimo u restoran „L’Ami Louis“. Kažeš da su pored nas Vanesa Paradi i Džoni Dep. „Ovo su njih dvoje pre razvoda“, suflira mi Salvador Dali. Na zidu je okačena njegova čuvena slika *Upornost sećanja*, koju je vlasnik restorana za ovu priliku pozajmio od Muzeja moderne umetnosti u Njujorku. Na Salvadorovim *razlivenim časovnicima* vreme je za ručak. Poručujemo isto što i Dep i Paradi, sa izvesnim korekcijama. „Supu iz Nice sa šafranom“, kažu Vanesa i Džoni. „I nama“, ubacujemo se ti, Dali i ja. „Biftek sa povrćem i sir *Chèvre*“, naručuju Paradi i Dep. „Please, za nas isto, ali ne *Chèvre*, već *Camembert*, njime su inspirisani ovi maestrov *mekani satovi*“, vičemo nas dvoje, uvlačeći se Daliju u dupe. Potom pijemo šampanjac! Pijemo, pijemo, pijemo... u stvari – ločemo. „Excusez-moi, isto piće puta četiri, puta pet, puta šest...“, poručuje ko stigne od nas. Omamljen alkoholom, čuveni slikar penje se u oblake...

Odlazi da se druži s glavnim junakom mog prošlog romana, jer su dobri prijatelji – iz OVOZEMALJSKIH dana.

WILLIMON

Mi ostajemo prizemljeni i nastavljamo da šljokamo. Posebno JA. Nadam se da će alkohol dovoljno da me udari u glavu i da ću uspeti da ti napišem barem SMS ako već ne smem direktno da ti se udvaram. Kad se skroz-naskroz uroljam, napisaću ti: *Čeznem za tobom. Imam taman toliko godina koliko želiš i ime koje želiš.* Ako ti se moja poruka ne dopadne, ti ćeš biti kriv. Napisao si ovo u svojoj kolumni jedne srede nekoj ribi, a ja sam umislila da si to pisao meni. Nisi samo ti *ROMANTIČNI EGOISTA*, pomalo sam i ja.

Jebe me samo sedma strana TOG tvog romana i TVOJA posveta Ameliji.

Ti pišeš dotičnoj.

Celog svog života preguraću let

I uvenut jednom kraj tebe ko cvet

Daj da se uzmemo, da nas vidi svet

Danas tu negde, oko pola pet.

A ja postavljam pitanja – TEBI.

Da li si uspeo da preguraš let

Jesi li uvenuo pokraj nje ko cvet

Da li ste se uzeli, da vas vidi svet

Toga dana, oko pola pet?

Sadržaj

ZIMA (HIVER)	9
PROLEĆE (PRINTEMPS)	49
LETO (ÉTÉ)	93
JESEN (AUTOMNE)	133
PISMO BEGBEDEU	199
REČ UREDNIKA	211
BELEŠKA O AUTORKI	213

Biljana Willimon
**MOJ ŽIVOT
S BEGBEDEOM**

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Nevena Živić

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-439-6

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2022.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ВИЛИМОН, Биљана, 1951–

Moj život s Begbedeom / Willimon ; [ilustracije Biljana Willimon].
– 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2022 (Beograd : Dereta). –
206 str. : ilustr. ; 21 cm. – (Biblioteka Savremena srpska književnost /
[Dereta])

Tiraž 1.000. – Str. [211]: Reč urednika / Zoran Bognar. – Beleška o
autorki: str. [213].

ISBN 978-86-6457-439-6

COBISS.SR-ID 67092745